

DOVILĖ JUNIGEDA

NEĮTIKĖTINA TRIJŲ DRAUGŲ KELIONĖ

KALNO
DURYS

NUO

8

IKI

12

METŲ

TYTO ALBA

DOVILĖ JUNIGEDA

KALNO DURYS

Iliustravo

Eglė Gelažiūtė-Petrauskienė

VILNIUS 2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platininti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Dovilė Lapinskienė, 2020

© Eglė Gelažiūtė-Petrauskienė, iliustracijos, 2020

© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-451-9

Pavojingas kelias atgalios

Kad jūs žinotumėt, ką aš padariau! Mano gyvenime įvyko pats baisiausias dalykas, o aš net neįsivaizduoju, kaip visiems apie tai papasakoti, kad nepamanytumėt, jog esu kažkokia išprotėjusi mergiškia. Net graužiu pirštus iš pasiutimo, nes turiu pranešti, kur aš su savo draugais buvau atsidūrusi!

Bet gal apie viską iš pradžių... Gimiau Veliuonoje, tokiam sename miestelyje tarp dviejų stačių kalnų, lyg storų stulpų. Jeigu tingi, tai nėra ko keberiotis į pačią Gedimino kalno ar Ramybės kalno viršūnę, bet mūsų šutvei nieko nereikia po penkis kartus per dieną užlipti ant kalnų ir stebėti plačią upę. Pro Veliuoną teka Nemunas – graži, pasiutusiai srauni upė, dundu-

kams nėra ko į ją lįsti, o drąsuoliams smagu maudytis, slėptis šabakštynuose ir gainiot varlių kurkulus.

Ta mūsų šutvė – aš, Simas ir Teklė – dar niekada nesam ragavę kokakolos ir laikę rankose išmaniojo telefono, o apelsiną mes dalijam į tris dalis, nes gaunam jų tik kartą per metus. Gimėm tokiu laiku, kai televizija rodė visokias kebeknes, bet tik ne įdomius nuotykių filmus vaikams, todėl dažnai nusispjaujam į televiziją ir traukiam ieškot nuotykių patys.

Mano draugės Teklės vardas – ne pats gražiausias pasaulyje, bet Teklė – gera draugė ir visada turi saldinių, o saldinių turėjimas yra ne ką mažiau svarbi draugo savybė negu, pavyzdžiui, nuoširdumas. Kita mano draugės Teklės savybė – žliumbti dažnai ir be reikalo, nors aš manau, kad žliumbimas atima ganėtinai daug laiko, kurį būtų galima praleisti krečiant visokias kvailystes. Simas žliumbia gerokai rečiau nei Teklė ir moka gaminti šovinius, tie šoviniai padegti sprogsta, bet tėtis uždraudė mums juos sprogdinti. Su Simu, bandydami rūkyti šiaudus, ištrauktus iš virtuvės šluotos, vos nepadegėm kaimynų šieno.

Turiu prisipažinti, kad aš vis dar svarstau, kuriai iš mūsų – Teklei ar man – Simas simpatizuoja labiau, nes berniukiška jo meilė dažniausiai pasireiškia tampymu už kasų. Kad ir kaip būtų, Simas – geriausias mūsų draugas, tokio gerumo, kokio tik

gali būti berniukas. Su juo labai linksma karštomis vasaros dienomis maudytis irirstytis valtimi.

Aš esu mergaitė, mano vardas – Vilė, mėgstu lakstyt tekina ir ieškot bėdų, – taip sako mano mama. Man patinka viskas, kas paslaptinga ir kvepia pavojais. Kai brendi į Nemuną, atrodo, kad srovė tuoj tuoj nuneš pagavusi tave lyg viščiuką, paskui pamažėl išsikapanoji į krantą ir vėl brendi gilumon – iki pamėlynavimo.

Tą dieną saulė taip kepino, kad net spirgėjo kojų pirštų galai, išlindę pro basučių tarpą. Aš lėčiau asfaltuotu keliu į parką, kuriame pilna slapčiausių užkaborių, upelių ir sutrūnijusių kelmų slėpynėms. Atlėčiau pati paskutinė, mano plaukai nuo kaitros buvo išsidraikę, Simą ir Teklę radau geriančius prarūgusį limonadą.

Simas nusivalė gličius pirštus, atsisuko į mane ir rimtu veidu pasakė:

– Palakstykim tik parke, į dvaro rūšį neikim.

– O kodėl? Bijai?

– Ten palubėse prikibę šikšnosparnių, jie gali įsivelti į plaukus, o tada ištiks staigi mirtis!

– Eik tu! Šikšnosparnio ar mano?

– Nežinau... Gal Teklės? – skiedė Simas, gąsdindamas draugę.

– O tau smegenyse atsiras kirminų! – atšovė Teklė.

– Kodėl man? – sukluso Simas.

– Ogi todėl, kad tu anądien su Vile rūkei šluotos šiaudą, o man kaimynė sakė, kad nuo rūkymo kirminų smegenyse atsiranda, – po šių Teklės žodžių pasikasiau pakaušį, lyg tikrindama, ar ten niekas nekruta.

– O gal geriau einam pas tavo senelį kaulyt valtį? Pasiirstysim Nemune, – viltingai žvelgiau į Simą, nes labai norėjau išmokti irkluoti.

– Ne, senelis žvejot išplaukė, liepė mums į kalną ropštis.

Kai garsiai šnopusdami ir stverdamiesi vienas į kitą užropojom ant Ramybės kalno, mane apėmė kažin kokia negera nuojauta, nes naktį sapnavau keistą sapną ir to sapno sukelta baimė dar nebuvo praėjusi.

– Klausykit, o gal einam ant kito kalno, – pasiūliau, kai atgavau kvapą.

– Ant kurio kito kalno? – apsidairė Simas.

– Na tu ir šunkepalis! Lyg tų kalnų čia būtų prisodinta kaip agurkų mamutės šiltnamy, – išjuokiau Simo klausimą.

– Ant Gedimino kalno galim užlipt, gal Munciaus Petrą užtiksim su Agota besibučiuojant? – pasiūlė Simas.

– Nenoriu aš, fui, kaip negražu! – suspigo Teklė.

– Aš naktį baisų sapną sapnavau, – tariau draugams.

– Nagi nagi? Kokį? Ar kad kupranugaris apspjovė? – susidomėjo Simas.

– Simai, tu šlykštus, sapnavau, kad manęs visi ieško ir neranda.

– Tai ko nepasakei, kur esi? – susidomėjo ir Teklė.

– Kad aš nežinojau, kur esu...

– O kas tada žinojo?

– Niekas nežinojo.

– Palauk, palauk, taigi galėjai pasakyti – aš čia! – sušuko Simas.

– Aš ne kurčia!

– Aš va čia! – šaukė į ausį Simas, o Teklė užtraukė:

– Čia čia čia.

Taip kvailiodami pamažėl artėjome prie akmeninio aukuro, apie kurį sklido baisios legendos. Neva tai deivės Velionės aukuras, ant kurio parašyta: „Gražink, ką privalai.“ Staiga Simas ėmė baksnoti Teklei į šoną ir gąsdinti:

– Gražink, gražink, gražink!

Teklė suklupo ir jai iš kišenių pabiro saldainiai. Padėjau susirinkti saldinius ir apibariau Simą:

– Simai, nelisk, pats bijai atsidurti prie to akmens! Tekle, neik dar namo, – maldavau draugės, bet draugė nusišluostė ašaras, parodė liežuvį skriaudikui ir neatsigręždama nukūrė.

– Mulki tu, – tariau išstypėliui Simui, – ką veiksime dabar, neįdomu dviese... Ir saldinių neparagavom, jų Teklei mama iš Lenkijos parvežė.

– Pati tu mulkė, žiūrėk, ateina kažkoks dėdulė, – tarė Simas ir gūžtelėjo pečiais.

Mačiau, jog gailisi, kad taip kvilai pasielgė. Seniai jam sakiau, kad negalima erzinti žmonių, jeigu jie patys to neprašo. Aš gi žinojau, jog nėra tokio kvailio žemėje, kuris prašytųsi, kad jį erzintų...

O išverstakis dėdulė vis artėjo, atrodė, kad buvo itin mumis susidomėjęs, nes žingsniavo tiesiai į mus.

– Gera diena, vaikai, gal žinot, kur čia yra durys? – paklausė mūsų, tarsi būtume ekskursijos vadovai, užsiropšę ant kalno su pulku keliautojų.

Tik po akimirkos mudu su Simu supratom klausimo esmę ir atsitraukėm gerą metrą nuo dėdulės. „Kokios durys, – gromuliavom keistą klausimą galvose, – taigi čia kalno viršūnė, kas stato duris, pro kurias nėra kur nei įeiti, nei išeiti...“

– Ne, durų mes nepažįstam... Ėėėė, tiksliau, mes jų nematėm...

– Gal jau eikim, Simai, – tariau savo draugui ir timptelėjau už rankovės, tačiau jis stovėjo kaip prikaltas ir laukė tikėdamasis dar ką nors išgirsti iš to keisto vyriškio, ieškančio durų.

Nujaučiau, kuo tai gali baigtis, nes žinojau, kad Simas iš tolo užuodžia nuotykius ir nebijo pavojų, kad ir kokie kraupūs jie būtų. Tiksliau, Simas išsigąsta tik tada, kai būna gerokai per vėlu. Šitą jo savybę aš pastebėjau vėliau, šiai istorijai įsibėgėjus.

– Vaikai, o jūs ne vietiniai? Durys visada buvo Ramybės kalno papėdėje, tik nežinau, kurioje pusėje, sunku man senam sukti ratus aplink kalną jų ieškant, – mostelėjęs ranka ton pusėn, kur bolavo parkas, vyriškis pridūrė: – Jaučiu, kad durys turėtų būti toje kalno pusėje, kur stovėjo pilis, nes kunigaikštis Gediminas savo karius vesdavo tiesiai į pilį, – vyriškis pasitaisė savo krepšį ir atrodė labai užtikrintas dėl durų.

Mudu su Simu esam daug ko ant šitų kalnų matę, o duris tikrai būtume pastebėję. Po paraliais, ko jau ko, bet durų tikrai nepraeitume, čiagi ne kokia kaukolė, kurių mano brolis, su klasiės draugais grėbdamas lapus ir tvarkydamas aplinką apie bažnyčią, buvo radęs net kelias, ką jau kalbėti apie kitus radinius...

Gediminas tai Gediminas, girdėjom ir apie šitą veikėją, na, esam girdėję, kad jis buvo nužudytas Veliuonoje, bet kas ten žino, kas iš tikrųjų galėjo nutikti gūdžios senovės laikais.

Po šitų pamąstymų įdėmiai pažvelgėm į dėdulę, prisistačiusį Kasparo vardą, ir atsisėdom šalia jo išklausti visos istorijos. Dėdulė Kasparas pasitaisė kepurę, mąsliai mus nužvelgė ir tyliu balsu pradėjo pasakoti:

– Vaikai, Ramybės kalne turėtų būti ne tik durys, bet ir tunelis iki pat Nemuno ir po pačiu Nemunu iškastas, kad kunigaikštis Gediminas galėtų iš pasalų kitoje Nemuno pusėje užpulti kryžiuočius ir saugiai parvesti savo vyrus į pilį. Juk ir kalnas ne veltui sukastas, lietuviai buvo gudrūs: kad kryžiuočiams būtų sunkiau užimti pilį, sukasė piliakalnius ir mėtė nuo jų kryžiuočius kaip vabalus. O kodėl kryžiuočiai kitus moko gyventi? Tegul eina iš kur atėję, nėra jiems ko Lietuvos žemėje veikti, – dėdulės balsas mus užliūliavo, mes tarytum regėjom vaizdą, kaip niekingi kryžiuočiai ridenasi nuo stataus kalno...

Kai dėdulė Kasparas liovėsi pasakojęs, Simas pašoko lyg įgeltas ir pareiškė, kad jam reikia eiti namo. Namo tai namo, parkūrėm namo ir gavom barti nuo savo tėvų, nes nevalgę, o

juk reikia šieną kraut ir daržus ravėti. Bet galvoje čirškė mintys, kaip mamos skrudinamas kotletas keptuvėje. Tik užuodęs kvepiantį kotletą supranti, kad jau nori valgyt, o mes, mintydami apie kalno duris, išgyvenome daug keistesnę dar nepatirtą jausmą, kad gali nutikti kažkas netikėto ir nelaukto ir kad mes patirsime įdomių nuotykių.

Mane aplenkė Simas, baigęs darbus jis atskuodė pas mane pirmas, neleido man būti greitesnei ir pasakyti tai, ką abu atskirai sugalvojom tyliai.

– Vile, greičiau! Durys! – sušuko jis. – Jas reikia rasti!

– Ko rėki? Naujieną mat pranešei, – nužvelgiau Simą kritiškai, o širdyje pasidžiaugiau, kad mūsų laukia naujas nuotykis.

Pavargę tėvai anksti eidavo gulti, bet mūsų į lovas negindavo; parskuosdavom patys, kai sutemdavo, kai basas purvinas kojas imdavo gelti sliūkinanti nakties vėsa. Vasara ir atostogos išvaduodavo mus ne tik nuo pareigų, bet ir nuo būtinybės anksti grįžti namo. Mudviem su Simu nieko nereiškė vakare, saulei dar nenusileidus, atsidurti prie Ramybės kalno ir iššniukštinėti jo papėdę.

Atsidūrę prie kalno ir prasibrovę pro ten augančius krūmokšnius, įnirtingai ieškojom durų. Laimė, kad vasaros vaka-

rai ilgi, nes saulė neskuba leistis, nors aplinkui besitvenkianti pilkuma ir grasina nutraukti paieškas. Simas, lyg atsakydamas į mano abejones, išsitraukė prožektorių ir tarė:

– Nesijaudink, rasim tas duris, aš dar ir vandens atsinešiau, jei norėsi gerti, – visuomet žinojau, kad šis keistas berniukas gali padrąsinti.

O mane jau buvo apėmusi neviltis... Ir iš tiesų kalno papėdėje nebuvo jokių durų – nė mažiausio ženklo, kad dėdulė Kasparas nemelavo.

Staiga man dingtelėjo mintis, kad per kalno juosmenį vingiuojantis takelis – ne papėdė, bet galiu durų paieškoti ir ten. Puoliau keberiotis į viršų, mudu kabinomės už atsikišusių medžių šakų nebijodami nudribti ir nusiridenti kaip kokie varliokai – lipom vidurinės kalno dalies link.

Kol ieškojome durų, sutemo.

– Simai, aplinkui labai tamsu, nenori kalnas, kad duris rastume, – verkšlenau bemaž kaip Teklė.

– Žinai, tu krepesioji ant to takelio kaip koks apsvaigęs šeškas, ne į tą pusę suki, – griebė man už rankos Simas.

– Pats tu apsvaigęs, ar pamiršai, kad dėdulė Kasparas sakė, jog durų reikia ieškoti parko pusėj! Lįskim į krūmokšnius, į šabakštiną, – tariau ir staiga trenkiausi galva į kažin kokią kietą daiktą.

– Vile, saugokis, ar tau viskas gerai?

– Simai, čia rankena, rankena! Čia surūdijusi senų durų rankena!!!

– Ar gali nešaukt man į ausį, pats matau.

Abu puolėm prie durų lyg prie brangakmenių skrynios ir jau ketinom jas atidaryti, bet staiga Simas sušuko:

– Spausk stipriau, stipriau!

– Šviesk ne į mėnulį, o į rankeną! – paprašiau.

– Nesiraivyk kaip sliėkas aplink duris, leisk man jas atidaryti, aš stipresnis, – po šių Simo žodžių viskas aptemo.

– Kodėl užgesinai prožektorių???

– Jis pats užgeso!

– Sugadinai tėvo medžioklinį prožektorių?

– Pasitrauk nuo durų, aš ir be prožektoriaus jas atidarysiu! – Simas užgulė rankeną ir pradėjo stenėti.

– Ei, žiūrėk, kad tryda neužpultų, ne mums atidaryt duris, prie kurių niekas septynis šimtus metų nagų neprikišo! – pykau ant Simo, kad nustūmė mane nuo rankenos.

– Klausyk, Vile, o gal čia ne tos durys?

– Kaip ne tos, čia ne koks kalnų namelis ar bendrabutis, daugiau durų šitame kalne nėra!

– Na gerai, bet sunku patikėti, kad niekas niekada nebuvo jų aptikęs, – purtė tamsoje galvą Simas.

– Jau aišku, kad atidaryti tų durų mums nepavyks, verčiau eikim namo, rytoj šviesoje ateisim ir dar kartą pabandy-
sim, – timptelėjau Simą už rankos ir mes nuliūdę patraukėme
namų link.

Grįžusi įsliūkinau tamsoje pro duris, užrakinau jas, rak-
tą padėjau ant spintukės ir pagalvojau, kad savo purvinų kojų
tai jau tikrai neplausiu. Užsnūdau net nebaigusi graužti bato-
no riekės. Ryte radau ją nukritusią ant kilimo ir apdžiūvusią,
man ji pasirodė skani, tad apgraužiau kampus ir leidausi ieškoti
draugų.

Mano mama su tėte dirbo nuo ryto iki vakaro. Apie tai,
kad esu dar ir dukra, man pranešdavo darbų sąrašas ant stalo.
Laimė, mano tėvai nelaikė karvių, todėl turėjau gerokai dau-
giau laisvo laiko nei kiti mano draugai. Simui tėvai irgi užduo-
davo darbų, bet jis juos atlikęs visuomet galėdavo ištrūkti.

Radau Teklę ir Simą darželio pavėsinėje bevalgančius ska-
nuiosius Teklės mamos saldainius. Nežinojau, ar Simas prasi-
tarė Teklei apie duris, bet labai troškau kuo greičiau jai apie tai
papasakoti, norėjau, kad ji išsižiotų iš nuostabos ir užsimanytų
tučtuojau eiti jų ieškoti.

– Simai, ar pasakei Teklei, ar pasakei?

– Ką turėjau jai pasakyti? – spoksojo primerkta akim į
mane Simas.

– Na tu ir grybas, taigi apie duris! – netrivojau savame kailyje.

– Žinau aš apie tas duris ir net neketinu eiti jų ieškoti, verčiau eisiu pas tetutę braškių skinti, – įnoringai pliaukštelėjo liežuviu Teklė.

– Tik pamanykit – pas tetutę! Kas eina pas tetutę, kai laukia tokie nuotyčiai!

Vis dėlto šiaip ne taip prikalbinau Teklę, kad eitų kartu su mumis pasižiūrėti, kur tos kalno durys yra, ir mes pasišokinėdami nukūrėm parku prie Ramybės kalno.

Didžiulių senų medžių pavėsyje nesijautė vasaros šutros, parkas alsavo vėsa. Netrukus atsidūrėme prie tos vietos, kur vakar radom duris.

Pasilenkę po krūmais ieškojom geležinės rankenos. Tiksliau, ieškojom mudu su Simu, o Teklė kramtė lenkišką kramtomąją gumą ir šypsojosi mus stebėdama. Ji krimtosi, jog vakar įsižeidusi išėjo į namus, todėl dabar džiūgavo, kad mūsų įdomioji istorija nepasitvirtino – durų nebuvo!

– Rupūžėle rugienoj, ir kur jos dingo? – žvilgčiojom abu su Simu vienas į kitą.

– Ko čia puldinėjat kaip begalvės musės? Nėra durų ir nebuvo, tik laiką sugaišau, – šaipėsi Teklė, rankomis įsisprendusi į šonus.

Mes puldinėjom ir šen, ir ten, graibėm už kalne išsišovusių šaknų, bet niekur nebuvo pilkų medinių durų, neprireikė net laužtuvo, kurį Simas nugvelbė iš tėčio malkinės.

– Geriau eime maudytis, nes atrodot kaip dvi iš brūzgynų išlindusios nupešiotos vištos, – mūsų įkarštį atvėsino Teklė.

– O kaip tavo tetutė su savo braškėmis? – sukrizeno Simas.

– Tylėk, balvone! – kumštelėjau Simą išsigandusi, kad Teklė vėl nepabėgtų.

– Gal varom maudytis į užutėkį, kur srovė ne tokia smarki? – pasiūlė Simas.

Nemuno srovė buvo pasiutusiai smarki, bijojom nuskęsti, visi – ir dideli, ir maži – privengėme upės sūkurių ir smarkios srovės. Su siaubu klausydavome skenduolių graibymo istorijų, garlaiviu „Raketa“ plaukdavusių žmonių pasakojimų apie tai, kaip jie netikėtai išvysdavo iš vandens išnirusį paskendusį žmogų. Bijojom, bet Nemunas neapsakomai traukė vaikus: dėl žaidimų, smėlio kalnų, gulbių ir visokių neapsakomų gamtos suteikiamų pojūčių. Maudėmės ir turškėmės užutėky kaip maži ančiukai be mamos anties.

Teklė pirmoji pasakė, kad jai laikas namo, ir nubėgo, o mes su Simu pasileidom jai iš paskos. Kojas braižė smėlis, bet nekreipėme į tai dėmesio. Aš pylos negavau, nes spėjau na-

muose atsirasti anksčiau už mamą, tos dienos mano darbas buvo nukabinti skalbinius, kol jie neperdžiūvo. Skalbiniai, kaboję visą dieną, buvo išblukinti saulės ir aš tikrai žinojau, kad mamai nepavyks išlyginti tėtės baltinių, nes jie tapo panašūs į suglamžytą popierių.

Surinkusi skalbinius nulėkiau skinti braškių. Dar turėjau atvežti iš tvenkinio vandens. Bijojau to tvenkinio, nes būdama penkerių metų įvažiavau į jį dviračiu ir vos nepaskendau. Kaimynas yra sakęs, kad vokiečiai per karą į tą tvenkinį įmetė bombą ir kad ji gali sprogti bet kuriuo metu. Visų šitų baimių

genama, nuvažiavau su vežimėliu prie tvenkinio, prisėmiau į bačką vandens ir taikiausi partempti ją namo, bet išgirdau Simo balsą:

– Vile, aš radau duris! Radau!

Kvailys tas Simas, apverčiau vežimėlį, ant kelio išsiliejo taip sunkiai prisemtas vanduo, žali maurai užtiško ant mano baltų sportinių batelių, kliuvo ir suknelės apsiuvams. „Nesąmonė, – pagalvojau, – tikra nesąmonė, kad prasidedu su berniukais, šaudau iš ragatkių ir einu vogti kaimynų serbentų, nors jų net nemėgstu.“

Simas padėjo man pakelti vežimėlį, pripylė pilną bačką vandens ir padėjo parvežti į kiemą. Vos ne vos sulaukėm vakaro. Kai mano mama liovėsi tvarkyti savo sąskaitas ir pavargusi nuėjo miegoti, žinojome, kad netrukus prasidės tikri nuotyčiai...

Šį kartą mes buvom gudresni, Simas pasižymėjo vietą, kur rado duris. Jau iš tolo plevėsavo žalia skepetaitė, pririšta prie kuoliuko.

– Kodėl įbedei kuolą ir dar užrišai skepetaitę? Dabar bet kas galės rasti duris, – papriekaištavau savo draugui.

– Kad lengviau jas pastebėtume. Be to, ar nematai, kad čia nieko nėra ir niekas čia nesitrainioja! – pareiškė Simas.

– Gerai...

Pamažu mano pyktis, kurį jaučiau dėl išlieto vandens ir sugadintų batelių, atlyžo – buvau pavargusi, todėl nenorėjau veltis į ginčą.

Simas laužtuvu ėmė laužti duris. Aš su nerimu žvelgiau į jo pastangas, norėjau griebti jam iš rankų tą įnagį, bet suklupau ir susitrenkiau kelį.

– Tu sugadinsi duris! – sušukau.

Šiandien Simas antrą kartą mane nuskriaudė. Jis, nekreipdamas į mane dėmesio, ir toliau darbavosi laužtuvu. Kai nepavyko, iš už krūmo išsitraukė kažin kokį daiktą, įvyniotą į audklą. O dangau, pasirodo, jis čion atvilko ir kirvį! Riktelėjau, paskui, sukaupusi jėgas, griebiau Simui iš rankų kirvį, numečiau jį į žoles ir pasakiau:

– Ne tam atėjom, kad viską sulaužytume! Šitos durys ne šiandien čia atsirado, o tu nori per vieną minutę viską suniokti.

Supratau, kad turiu apginti savo nuomonę, per daug saldus buvo atradimo jausmas. Taip elgtis mane skatino nuojauta, jaučiausi labai drąsi ir žinanti, ką reikia daryti. Aš žengiau porą žingsnių ir ėmiau lenkti žemyn geležinę rankeną. Platėjantis jos galas buvo grublėtas ir nepatogus suimti.

Iš pradžių rankena išsprūdo man iš rankų, suėmiau ją dar kartą abiem rankomis ir stipriai paspaudžiau. Durys subraškė-

jo, kryktelėjo kaip išbaidyta kaimynų antis, bet pasidavė. Man pasisekė jas atverti! O tada ėmiau garsiai rėkti.

Teklę pamačiau labai netikėtai. Ji išniro iš tamsos kaip koks vaiduoklis ir dabar jau rėkiau ne tik aš, bet ir Simas.

– Ko čia rėkiate, kvailiai? Taigi turit prožektorių, užsidekit. Žabaliot kaip kurmiai po kurmiarausius.

Teklė buvo pikta ir aš žinojau, kodėl. Pabijoję, kad ji viską papasakos teisuolei savo mamai ir mūsų naktinio žygio nebus, mes jos nepakvietėm, bet ji vis tiek atėjo. Teklė ir pati buvo teisuolė: ano negalima, to negalima, šitaip nedarykim, nes nesąžininga. Na o mes su Simu ne visada elgdavomės teisuoliškai, kitaip nuotykių mūsų gyvenime būtų nelikę nė kvapo, o nuotyčiai svarbūs tokių kaip mes pasiutusių vaikų kasdienybėje.

Ilgai su Tekle nesiginčijom, nes netrivojom savame kailyje – magėjo atlupti iki galo kalno duris ir brautis gilyn į kalno šerdį.

– Mes negalim eiti toliau, kad neapsinuodytume lavonų bezdalais! – pareiškė Simas.

– Tu negali pabūt nenusišnekėjęs nė minutėlės! – piktai atšoviau.

– Aš rimtai, skaičiau, kad negalima eiti į patalpas, kur niekas nebuvo įkėlęs kojos daugybę metų, nes ten gali būti susikaupę nuodingųjų dujų, – nenusileido Simas.

DOVILĖ JUNIGEDA – dviejų dukrų mama. Moka taikliai šaudyti iš laidynės, kepti blynus (yra iškepusi maždaug 25 000) ir svaioja aprašyti tiek pat nuotykių. Labiausiai mėgsta senus dvarus, gūdžius miškus ir kitas paslaptingas vietas.

Ji sako: užaugau Veliuonoj – pasiutiško grožio miestely, kurio paslaptingumui ir žmonėms iki šiol esu dėkinga už viską, ką turiu. Esu ne tik rašytoja, bet ir nuotykių gaudytoja. Tokia buvau nuo pat mažumės. Savo miestely įsivaizduodavau įvyksiančius netikėčiausius dalykus... Ir vieną vėlų audringą vakarą išgirsta istorija apie požeminius tunelius, besidriekiančius po Nemuną, leido patikėti, kad nuotykis įkliuvo man pats.

Veliuona, 1988-ieji. Nėra mobiliųjų telefonų, kompiuterių, ne daug automobilių. Užtat vaikai turi daug laiko žaidimams lauke! Trys geriausi draugai – Vilė, Teklė ir Simas – vieną naktį Ramybės kalne randa duris. Jie net neįtarė, kad už durų – tunelis, o tunelio gale... nesakysime, kas! Draugai pakliūva ten, kur atsidurti niekuomet net nesvajotojo, – ir prasideda neįtikėtini, nepaprasti trijų draugų nuotykiai ir jų draugystės išbandymai.

Nori žinoti, kaip Vilė, Teklė ir Simas susitiko su Didžiąja Ragona? Kaip apgavo Kryžiuočių ordino magistrą? Kaip surado stebuklingą kaukolę? Kaip pakliuvo ten, kur nė vienas gyvas žmogus nėra buvęs?

**„Kalno durys“ – tai tavo vartai į
stebuklingą ir labai juokingą kelionę!
Vienas, du, trys... durys atsiveria!**

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt

NUO

8

IKI

12

METŲ